

Ukradena nevesta

Reimmichlova povest pódomačena

27

»Saj vama ni bilo treba iskati: mene itak ni bilo tja.«

»Kaj, ti presneta dečla, ti si naju na cedilu pustila?«

»Saj nisem dečla,« se je Leja hudomušno pokujala.

»Oh res, oprostite, milostljiva gospa!«

»Vidva sta mi prava rezarja,« ju je za šalo ošvrknil Hanzej, »najprej mi nevesto ukradeta, potem jo izgubita — pa se še malo ne brigata zanjo.«

»Takole reč, tak koderc deklečji — oprostite, milostljiva gospa! — je težko najti. Lojz, moj dolgi prijatelj, je Petrovo cerkev izgubil in je dva dni ni našel.«

»Moj črnuzelj, tale Peter, pa je svoje oslovské uhlje izgubil in jih dosihmal še ni našel.«

»Kaj pa me nista bolj iskala?« ju je Leja podražila.

»Le ti išči, če pa ljudje v Rimu ne znajo po laško!«

»Kar venomer so nama trobili: li-la-li-la-sapradirit!«

»Sicer pa, Hanzej, nama si lahko hvaležen!«

»Midva sva ti tvojo nevesto — to se pravi: milostljivo gospo — domov speljala in sva ti jo pricitala v varni pristan svetega zakona. Ko bi naju ne bilo, bi nje še ne bilo zdajle tu.«

»Na ovseti sva več ko pol zamudila, ko sva se podala v tiste norce in ti šla nevesto krast. Skoraj nič ti nisva pojedla, popila pa še manj.«

»Glej, da bova lahko danes opravila, kar nama je tedaj ušlo! Žejna sva ko dve žolni.«

»O seveda, vode vama lahko dam,« se je Hanzej zasmejal. »Vode celo vedro. Kolikor je spijeta.«

»O vodi nama nikar ne govori, te ne maram,« se je skremžil Peter.

Lojz pa se je zakolovratil v hišo in je hreščeče zapel:

»En hribček bom kupil,
bom trte sadil,
prijatije povabil,
še sam ga bom pil.«

Iz notranjega žepa je potegnil liter vina in ga postavil na mizo. Tudi Peter je privlekel svoj liter in ga porinil k Lojzovemu.

»Tako! Kozarce menda pa vendar imata. Zdaj pa bomo jesihovali.«²

Leja je odhitela v kuhinjo in se je šele čez nekaj časa vrnila s krožniki in kozarci, z belim kruhom, sirom, povojenim mesom in klobasami.

»Dečla, deklica — oha, milostljiva gospa! — kako dolgo smo morali na kozarce čakati! Nas pa jeja.«

Lojz je natočil, dvignil kozarec in zapel s svojim piskavim glasom:

»Kol'kor kapljic, tol'ko let
Bog nam daj na svet' živet!
Živio, oj, živio,
živio na svet'!«

Peter pa je zahretil in zakrolil:

»Bog živi mene,
Bog živi tebe,
Bog živi nje-ega — in še njooo!«

»Leja! Hanzej! Bog vama daj srečo in zdravje!«

»Da bi ne imela nobene žalostne ure več!«

»Po kislem aprilu pride sončen maj.«

»Po štiridesetdanskem postu pa velikonočna pogaja.«

»Leja, veš, za nevesto so že presneti norci, če gre in se sama ukrade.«

»Lojz je s konjem predirjal vso dolino, da bi te našel.«

»Moj Peter pa ga je imel zvečer že toliko pod klobukom, da se je pri vsakem grmu ustavil, češ: glejte jo, tu je nevesta!«

»Moj Lojz pa je iskal, s kom bi se stepel, pa mu roka ni več nesla.«

»Tebe sem vendarle oplaknil.«

»Jaz pa sem ti tvojo klofeto nabil, da štirinajst dni nisi z glavo prišel iz nje, hahaha.«

Tako sta se dajala in se smejala. Čez nekaj časa pa sta svoj marenj obrnila in jela resno:

»Nisva se oglašila le zaradi tega, da bi obhajala z vama veselo svidenje,« je dejal Lojz; »prignal naju je še drug namen... Peter, zini!«

»Zini ti, Lojz! Imaš bolj oster gobec.«

»Ti pa širokega kakor žaba.«

»Poslušaj, Hanzej, midva sva si takole mislila —«

»V svoji neumni buči —«

»Lansko leto si imel velika plačila.«

»Ženitev, potem poti in drage vožnje, ki si jih moral napraviti.«

»V bolnišnici si bil dolgo.«

»Za vse je bilo treba denarja.«

»Zdaj imaš še ženo; ta ti tudi ne bo zastoj.«

»Čez leto in dan pa pride prav gotovo še kdo, ki bo tudi hotel kvartir in jesti, plačati pa ne bo imel s čim.«

»In — in če je res, kar se ljudje lažejo, da si si denar najel in ga moral na hišo vknjižiti —«

»— in da ti rajtajo judovske obresti...«

»Ne, ne, tako hudo pa ni,« je ugovarjal Hanzej in je zardel, ker ga je bilo pred ženo sram.

»Bodi no tiho, da ne izgubiva niti!«

»Torej velika plačila si imel — midva pa nimava svojih skrbi, ker sva samskega stanu —«

»— in je najina prosta, neprisiljena volja, da v tem stanu vztrajava —«

»— dokler naju smrt ne loči —«

»— in še pol leta po smrti!«

»Tako sva torej izračunala, da imava nekaj denarja preveč.«

»Sedem sto šilingov¹ in nočeva, da bi nama splešneli ali da bi jih rja in molj snedla —«

»— ampak jih hočeva pri tebi varno naložiti —«

»— na nič procentov in na deset let odpovedi, toda brez vknjižbe ali intabulacije!«

»Torej te lepo prosiva, shrani ta denar!«

»Pri tebi bo bolj na varnem kakor v najinih strganih nogavicah.«

»Le eno si izgovoriva —«

»— sprejeti ga moraš —«

»— nikomur drugemu ga ne smeš dati.«

»Zdaj pa reci, Hanzej, da ti je prav in da nimaš nič proti najinemu predlogu: k prvemu, k drugemu in — k tretjemu!«

Pri tej priči sta segla vsak v svoj žep.

»Ne, ne, ne,« se je branil Hanzej; »lepo zahvaljena za tako dobro voljo, nikoli vajine dobrote ne bom pozabil, ali, ali...«

Leja je medtem odhitela iz sobe in se je takoj vrnila. Prinesla je tenko usnjeno listnico in jo stisnila Hanzeju v roko. Ko jo je razgrnil, je ležalo pred njim osem sto šilingov in šest sto lir v papirju.²

»Leja, za božjo voljo,« je vzkliknil, »od kod tebi toliko denarja?«

»Tvoj je, Hanzej,« je rekla.

»Kako neki! Tu ga je več ko desetkrat toliko, kolikor ga imam jaz.«

»Na poročni dan si mi ga dal. Ali ne veš več?«

»Ali Leja! Ali ti ga nič ni bilo treba?«

»O pač, pot sem si z njim plačala in tudi obleke sem si kupila.«

»Tu pa je vendar več denarja kot sem ti ga dal.«

»Saj sem služila in si nekaj tudi zaslužila.«

¹ Približno 5600 din.

² Skupaj približno 8000 din.

(Dalje sledi)

Nov redilni prašek
za prašiče

Vsak kmetovalec si z Redinom hitro in z malimi stroški zredi svoja prašiče. Za 1 prašiča zadostuje samo 1 zavitek za 6 din. Poštnina povzete za 1, 2, 3 ali 4 zavitke 6 din, od 5 zavitkov naprej 12 din.

Prašek za pitanje goveje živine. Pospešuje močno rast in hitro zdebelenje goveda in telet. Veliki zavitek stane 10 din. Poštnina povzete za 1 zavitek 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din.

Prašek za pomnožitev in izboljšanje mleka pri kravah ter izvrstno hranilno in redilno sredstvo. 1 zavitek stane 10 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 zavitka 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din.

Konjin povečava pri konjih apetit, jih vzdrži sveže in bistre ter preprečuje najpogostejše konjske bolezni, posebno katar, 1 zavitek stane 10 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 zavitka 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din.

Moštna esenca Mostin za izdelovanje prvovrstne zdrave domače pijače. 1 steklenica za 150 litrov stane 20 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 steklenici 16 din.

Za boljše izrabljanje poštnine priporočamo, da naroči eden za več sosedov skupaj. 106

Pravi Redin, Govedin, Mlekin, Konjin ter Mostin se dobi samo v zavitkih z gornjimi slikami in ga prodaja samo

Drogerija KANC,
Maribor,
Slovenska ulica

¹ Sempre diritto = kar naravnost.

² Kak teden po svatbi obhajajo »jesihovanje« = »pogostovanje«.